

L'àngel

Era un bosc dens i fosc. El sol es va amagar darrere dels núvols com si fos de nit. Els arbres estaven doblegats com una canya al vent, fent ombres llargues i punxegudes. Era com si esperessin la tempesta, però no se sentia ni un tro. En realitat, en general no hi havia cap soroll.

El silenci que s'estenia al voltant era depriment, misteriós i la va fer sentir encara més sola i exposada al bosc. Amb terror a la cara, encara vagava pel bosc com si fos un laberint del qual no podia trobar la sortida. De tant en tant, ensopegava amb les arrels que sobresortien i es punxava amb els esbarzers. Se sentia esgotada i tenia molta por. De cop, va sentir una punxada al cor molt forta.

Una altra ràfega de vent. "Aquest és el final ..." -va pensar. "No hi ha manera ..." Va tancar els ulls, xiuxiuejant en veu més baixa. Les llàgrimes li corrien per la cara. Va dir amb desesperació: "Déu meu, ajuda'm!.." I es va quedar parada com si estigués esperant un senyal.

Tot d'una, el vent va bufar. Però d'alguna manera diferent que abans. Era suau i càlid. A més de la calor a la cara, se sentia una altra cosa. Aroma fresc i dolç. L'olor meravellós del bosc. Amb curiositat i por va obrir els ulls.

"Això és impossible" -va dir. Ja no era al vell bosc fosc, sinó en un bosc brillant, exuberant, verd i muntanyós. Hi havia tants tons de verd! Entre els arbres prims hi havia penetrants raigs visibles de sol i, més amunt, cel blau. Tot al seu voltant era bonic i màgic.

I llavors el va veure.

Caminava lentament, vestit de blanc i somrient cap a ella. Li va tornar el somriure i no sabia per què se sentia segura. No el coneixia i seguia sense saber on era. Però això no era important, tota la resta va perdre el seu significat. Es va col·locar davant d'ella. A ella li agradava. Li agradava la cara de confiança, el vestit, la forma de moviment, la forma de la seva boca quan somreia i aquests intensos ulls de maragda. "Ell és meravellós." - va pensar. Va observar-lo un llarg moment, i ell va fer el mateix.

Aquests ulls... Eren tan bons i nobles, la va colpejar la tranquil·litat i va pensar que podria ser ... un Àngel. El desconegut va somriure, com si hagués sentit els seus pensaments. Tenia un somriure meravellós. Un cop més va sentir una punxada al cor, encara més forta que l'anterior. Se li va posar la cara calenta i tot va passar volant. Va caure a terra, però abans que pogués caure ell la va agafar.

Era conscient del que estava passant al seu voltant, però no podia controlar el seu cos. Els seus braços eren tan forts i segurs. Ella va tractar d'obrir els ulls i, al final, va aconseguir-ho.

La noia, de nou, va poder mirar el seu salvador, el seu àngel. Li va somriure, i ell va fer el mateix amb alleujament. Suaument va fregar els seus llavis al front d'ella; a continuació, li va dir: "Marxarem d'aquí i estarem junts per sempre.". "Per això t'he trobat." -Va dir amb un somriure. Ella no va respondre, però ja no tenia por.

Marta